

29 Ιουλίου 2013

Ο αγιορείτικος τόπος και τρόπος στη τέχνη του 20ου αι.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιον Όρος](#)

Κογεβίνας Μονή Βατοπεδίου , Λαδι σε μουσαμά, 60X87.

Κλεοπάτρα Χατζηλία, Ιστορικός Πολιτισμού

«Κάθε πλαγιά του βουνού είναι και από ένας χρυσός κήπος, χρυσός από τ' ασπάλαθρα, μωβ από τις αγριοχαρουπιές, ανθισμένες ίσαμε και τον τελευταίο αρμό των κλαδιών και του κορμού τους, λευκός από τ' άνθη των πυκνών σμέρτων...άγρια ζουμπούλια και γαλάζια γιούλια...ενώνοντας το άρωμά τους με τη μοσχοβολιά των απείρων βαΐων ...κήπος με βυσσινιές,...που μας έρχεται το χαρμόσυνο ζουζούνισμα των μελισσών».[1]

Ο φυσικός περίγυρος του Περιβολιού της Παναγίας παρουσιάζει ποικιλία στην οποία πρωτοστατούν η παρθένα φύση, τα καλντερίμια ανάμεσα στα μοναστήρια, η βραχώδης πυραμοειδής παρουσία του Άθωνα στο νότιο άκρο, δάση, αλλού βράχια και απόκρημνες πλαγιές και βαθύ απέραντο γαλάζιο. Σε τέτοιο περιβάλλον η προσέγγιση των καλλιτεχνών γίνεται διερευνητικά και ενορατικά μέσα από τις απεριόριστες δυνατότητες που τους προσφέρει η επιβολή της τοπιογραφίας, κατάκτηση του μοντερνισμού.[2] Περισσότερα